

O budoucnosti

Hnán touhou po vědomosti budoucí, kráčím vstříc osudu mému, cestou svou nepoznanou. Každý někam míříme, chceme něčeho dosáhnout a poznat nové. Všechno co děláme v přítomném životě má v sobě vždy skryto, mnohdy i nechtěný, nevědomky vložený, účelný prostředek, který nám snad, jak doufáme, něco přinese do budoucnosti. Úplně nejzákladnějším smyslem našeho života, oprostíme-li se od jakýchkoliv společensko-náboženských ideologií, je přežít. Naplnění tohoto poslání je vskutku jednoduché, stačí žít co nejdéle a když už limity vlastního života vyprchávají, co největší kvantum sebe sama předat na své potomky, abychom v nich my sami žili dál. Země však není nafukovací balón a ne všichni se v tomto konkurenčním prostředí dokáží prosadit, proto je důležité používat co nejefektivnější metody, jak zrovna své já udržet. Lidé jsou bytosti velmi vynalézavé, vychytralé, ba někdy až lišácky vyčůrané, a tak jejich základní instinkt přežít je zakotven hluboko v podvědomí a chtě nechtě se každý snaží být co nejúspěšnější a vytvořit si co nejdokonalejší prostředí pro další bytí své vlastní maličkosti. Co z toho všeho nakonec vyplývá je však zarážející skutečnost, že ač žijeme dnes, ve skutečnosti žijeme pro zítřek, tedy budoucnost.

Uvědomme si co je ale budoucnost. Naše přání, sny, touha po nových prožitcích, vidina pokračování něčeho započatého...Při hlubším zamyšlení však narážíme na fakt, že budoucnosti nikdy dosáhnout nemůžeme. Jakmile něco zdárně uskutečníme, stane se věc současností a hned nám na mysli navstane myšlenka něčeho dalšího, za čím se poženeme. Dosažení budoucnosti je věc čistě nereálná a klíč k jejímu rozřešení je v hloubkách nekonečna, do kterého celý život padáme. Proč to ale děláme, honíme se jako psi za svými ocásky pořád dokola? Vedle přežití v nás musí dlít zásobník paliva ženoucí nás dál. Z jakého důvodu že přežíváme, no protože chceme. Chtíč je to nikdy nehasnoucí fluidum, dodávající člověku smysl jít dál. Tohle slovo zní sice jako vytržené z knihy hříchů, ovšem rozeberme si co všechno v sobě skýta. Co zmínit prvé. Zvědavost náš druh roznesla po celém světě, hlad po poznání neznámého nás dovlekl až na ty nejzazší místa planety jako mrazivé pustiny rozsáhlých ledovcových ploch nebo vyprahlé pouště nehostinných plání pod úpatími do nebe se tyčícími hor a naší planetou to nekončí. K dispozici je zde celý širý vesmír nemající konce. Snad i to je je důvod, proč nikdy nepřestaneme chtít, nikdy totiž nemůžeme zhasit touhu poznat vše kolem nás. Stejně tak jako zvědavost, mučí nás nevědomost, neschopnost zodpovědět některé otázky. Bažíme se tedy po vědomostech, vyhlížíme pokrok posouvající naši společnost kupředu věky a doufáme, že jednou budeme znát odpovědi. S každou jedinou odpovědí

přijdou však nejméně další dvě otázky a můžeme si tak dál nelítostně rvát vlasy, nad nám dosud utajenými skutečnostmi života. Člověk ale není jen tak jednoduché stvoření, mimo jiné byl obdařen vlastnostmi, se kterými se u jiných v živočišné říši neseťkáme. Emoce a city jsou jak krásná věc, tak zkáza se schopností člověka úplně potopit. Láska člověka dokáže táhnout až k okraji nemožného, když opravdu milujete neznáte žádné hranice, jelikož vám předmět vaší touhy na oplátku poskytuje jakýsi nepopsatelný pocit, kterého nikdy nemáte dost a chcete pořád víc a víc. Na druhé straně naopak figuruje nenávist. Snad to tak má být, že vše dobré je vyváženo zlým a popadne vás tak někdy nezkrotná chuť něco zničit, někoho praštit, která kupodivu přináší podobné uspokojení jako láska. Nesmíme zapomenout ani na další nikdy nekončící slasti, ať už jsou milostné, či fyzické, jako pocit dobře naplněného břicha zalitého osvěžujícím mokem, kterého bychom si rádi užívali snad pořád. V tomto výčtu bychom jako poslední měli zmínit lidskou mocichtivost. Kdo jednou okusí, jaké je to vládnout hrstce, chce pak vládnout většímu a většímu davu, ve kterém každý ale určitě taky dychtí po té sladké moci ovládat vše kolem sebe. Vede to však akorát k nikdy nekončícím válkám, rozepřím a smrti.

Co by se tak asi stalo, kdyby lidská podstata byla od základu jiná a člověk by žil tím, co je a nelámal si hlavu s věcmi budoucími. Každý by byl zproštěn svého chtíče, jen radostně užíval života. Že by tohle snad byla ta vysněná utopie, které se mnozí snažili přiblížit, ovšem jak historie dává jasně najevo neúspěšně? Faktem je, že vezme-li v potaz smýšlení různých kultur, každá se svým způsobem snaží tomuto utopickému stavu přiblížit a její pilíře budují naše osobnosti tak, aby se oněch chtíčů zbavily. Buddhističtí mniši odevzdání víře, bez osobního majetku, meditující za osvobození své duše od pozemských statků. Desatero vedoucí hříšný lid k pokornému životu... Otázkou ale zůstává, do jaké míry je člověk schopen se chtění vzdát a posunout tak své bytí o kus dál. Jsme stvoření velmi nedokonalá a asi není možné, abychom někdy jako rasa dosáhli osvíceného stavu. Avšak i ta snaha jen se mu na krok přiblížit je určitě tou správnou cestou a měli bychom v ní vytrvat, a tak možná dosáhneme lepší budoucnosti, jen zaměřením se na přítomnost.

1. Naše cesta
2. Chtíče
3. Cíl